

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף מה ע"ב

בַּיּוֹם הַשְׁבָת, בְּסֻעֻדָתָה
הַשְׁנִיה כְּתוּב אֶזְרָעֵל עַל
הַיּוֹם. עַל הַיּוֹם וְדַאי. שָׁאוֹתָה
שְׁעה נְגַלָּה הַעֲתִיק הַקָּדוֹש,
וְכָל הַעֲולָמוֹת בְּשִׁמְתָה,
וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדוֹה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׂים, וְזֹהִי
סֻעֻודָתוֹ וְדַאי.

בְּסֻעֻדָתָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתוּב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלֵת
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻּעֻודָה
שֶׁל זָעִיר אָנְפִין שֶׁהָא
בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שְׁשָׁת הַיּוֹם
מֵאָתָה שִׁלְמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצִרְיךְ אָדָם לְשָׁמַח בְּסֻעֻודָתוֹ
וְלְהַשְׁלִים הַסֻּעֻודָות הַלְלוֹג,
שְׁהַן סֻעֻודָות הַאמֹנָה
הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹש שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאָמָנוֹת הַעֲלִיּוֹת
הִיא שְׁלַחְם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבְדי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמְזּוֹלֹת. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אָמָר,
(שְׁמוֹת לא) בְּנִי וּבְנֵי בְּנִי
יִשְׂרָאֵל.

בָּא וּרְאֵה, בְּסֻעֻודָות הַלְלוֹי
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם מִהִכְלֵל הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הַאמֹנָה, וּמִי שְׁפָוגָם סֻעֻודָה
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שְׁאַינוּ מִבְנֵי

בְּיוֹם דְּשְׁבָתָא, בְּסֻעֻודָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישועה נה)
או תְּתֻעַג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדַאי. דְּהָהִיא
שְׁעַתָּא אַתְּגַלְּיא עַתִּיקָא קְדִישָא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִרוּתָא, וּשְׁלִימָו וְחִדּוֹתָא רַעַתִּיקָא עַבְגִּינָן,
וּסֻעֻודָתָא דִילִיה הִיא וְדַאי.

בְּסֻעֻודָתָה תְּלִיתָה דְּשְׁבָתָא, בְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ
נְחַלָת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻודָתָא
הַזְּעִיר אָפִין, דְהַיּוֹ בְשִׁלְמוֹתָא. וּכְלָהו שִׁיחָה יוֹמִין,
מִנְהָא שְׁלִימָו מִתְּבָרְכוֹן. וּבְעֵי בָר נְשׁ לְמַחְדֵי
בְּסֻעֻודָתִיךְ, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעֻודָתִיךְ, דְאִינּוֹן
סֻעֻודָתִיךְ מִהִמְנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דְזֹרְעָא קְדִישָא
דִיְשָׁרָאֵל, דִי מִהִמְנוֹתָא עַלְאָה, דְהָא דִילָהּוֹן הִיא,
וְלֹא דַעֲמִין עוֹבְדִי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים וּמְזּוֹלֹת. וּבְגִינִי
כֵּה אָמָר, (שמות גא) בְּנִי וּבְנֵי בְּנִי יִשְׂרָאֵל.

תָא חֹוי, בְּסֻעֻודָתִיךְ אַלְין, אַשְׁתָמֹדָעָן יִשְׂרָאֵל,
דְאִינּוֹן בְּנִי מַלְכָא. דְאִינּוֹן מִהִכְלָלָ
דְמַלְכָא, דְאִינּוֹן בְּנִי מִהִמְנוֹתָא, וּמִאן דְפָגִים
חַד סֻעֻודָתָא מַגִּיהָ, אַחֲרֵי פְגִימָותָא לְעַילָא,

נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם מִהִכְלֵל הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הַאמֹנָה, וּמִי שְׁפָוגָם סֻעֻודָה
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שְׁאַינוּ מִבְנֵי

וְאַחֲרֵי גְּרָמִיה דָּלָאו מַבְנֵי מֶלֶכָא עַלְאָה הָוֹא, דָּלָאו מַבְנֵי הַיכָּלָא דְמֶלֶכָא הָוֹא דָלָאו מַזְרָעָא קְדִישָא דִיּוֹשְׁרָאֵל הָוֹא. וַיַּהֲבִין עַלְיהָ חִוְמָרָא רַתִּילָת מַלְיָן, דִינָא דְגִיהָנָם וְגו'.

וְתָא חִיזָא, בְּכָלְהוֹ שָׁאָר זְמִינָה וְחָגִינָה, בְּעֵי בָּר נְשָׁא לְחָדִי, וְלִמְחָדִי לְמַסְכָּנִי. וְאֵי הָוֹא חָדִי בְּלַחְזּוֹדִי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְכָּנִי, עַזְנְשִׁיה סְגִי, דְהָא בְּלַחְזּוֹדִי חָדִי, וְלֹא יְהִיב חָדוֹ לְאַחֲרָא. עַלְיהָ כְּתִיב, (מלאכִי ב) וַיַּרְא תְּרוּתִי פְּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵי אַיְהוּ בְּשַׁבְתָּא חָדִי, אָפָעַל גַּב דָלָא יְהִיב לְאַחֲרָא, לֹא יַהֲבִין עַלְיהָ עַזְנְשָׁא, כְּשָׁאָר זְמִינָה וְחָגִינָה, דְכְתִיב פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְכְתִיב (ישעה א) חְדִישֵיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׂנָאָה נְפָשִׁי. וְאַלּו שְׁבָת לֹא קָאָמָר.

וּבְגִינִי כֵּה כְּתִיב, בְּגִינִי וּבְגִינִי יִשְׁרָאֵל. וּמְשֻׁום דְכָל מְהִימָנוֹתָא אֲשַׁתְּבָח בְּשַׁבְתָּא, יַהֲבִין לֵיה לְבָר נְשָׁמָתָא אַחֲרָא, נְשָׁמָתָא עַלְאָה, נְשָׁמָתָא דְכָל שְׁלִימָו בָּה, כְּדוֹגָמָא דְעַלְמָא דְאַתִּי. וּבְגִינִי כֵּה אַקְרֵי שְׁבָת. מַהו שְׁבָת. שְׁמָא דְקוֹדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא. שְׁמָא דְאַיְהוּ שְׁלִים מְכָל סְטוּרוֹן.

מְשֻׁום כֵּה נְקָרָאת שְׁבָת. מַה זה שְׁבָת? שֵׁם שְׁלֵל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֵׁם שַׁהוּא שְׁלֵם

הַיכָּל הַמֶּלֶךְ, וְשַׁאֲינוּ מַזְרָעָה קְדוּשָׁה שֶׁל יִשְׁרָאֵל, וּנוֹתְנִים עַלְיוֹן חֶמֶר שֶׁל שְׁלֵשָׁה דִבְרִים - דִין הַגִּיהָנָם וְכו'.

וּבָא רָאָה, בְּכָל שָׁאָר הַזְמִינִים וְהַחֲגִים צָרִיךְ אָדָם לְשָׁמָחָה וְלִשְׁמָחָה אֶת הַעֲנִים, וְאֵם הָוֹא שָׁמָחָה לְבָדוֹ וְלֹא נָוְתָן לְעֲנִים - עָנְשׂוּ רְבָב, שְׁהָרִי לְבָדוֹ שְׁמָתָה, וְלֹא נָוְתָן שְׁמָחָה לְאַחֲרָה. עַלְיוֹן כְּתוּב (מלאכִי ב) וַיַּרְא תְּרוּתִי פְּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵם הָוֹא שְׁמָחָה בְּשַׁבָּת, אָפָעַל גַּב שְׁלָא נָוְתָן לְאַחֲרָה - לֹא נָוְתָנים עַלְיוֹן עָנֵש כְּבָשָׁאָר הַזְמִינִים וְהַחֲגִים, שְׁכָתוּב פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. אָמָר פְּרֶשׁ חָגִיכֶם, וְלֹא פְּרֶשׁ שְׁבָתָכֶם. וְכְתִיב (ישעה א) חְדִישֵיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נְפָשִׁי. וְאַלּו שְׁבָת לֹא אָמָר.

וּמְשֻׁום כֵּה כְּתוּב בְּגִינִי וּבְגִינִי יִשְׁרָאֵל. וּמְשֻׁום שְׁכָל הַאֱמֹנוֹנָה נִמְצָאת בְּשַׁבָּת, נָוְתָנים לְאָדָם נְשָׁמָה אַחֲרָת, נְשָׁמָה עַלְיוֹנה, נְשָׁמָה שְׁכָל הַשְּׁלִימוֹת בָּה, פְּדָגָמת הַעוֹלָם הַבָּא. וּמְשֻׁום כֵּה נְקָרָאת שְׁבָת. מַהו שְׁבָת? נְקָרָאת שְׁבָת. מְכָל צְדָקָיו.

אמר רבי יוסי, ודי כי כה הוא. אויל לאדם שלא משלים את שמחה הפלך הקדוש. ומה שמחתו? אלו שלוש הסעודות של האמונה, שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר הagingים והזמנים. ביום זהה רשיית הגיגנים נחים. ביום זהה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסי, ודי כי כה הוא. ווי לייה לבר נש, דלא אשלים חדוותא דמלכא קדיישא. ומאן חדוותא דיליה. אלין תלה סעדתי מהימנותא. סעדתי דאברהם יצחק ויעקב כלוין בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימוחא, מבל טרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהו, וכל בגין יגינן, מה דלאו הבי בכל שאר חgin יומאי. בהדין יומא, חיביא דגיהם נייחין. בהדין יומא, כל דיגין אתקביז, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטראין שלימים.

ספר אור הזהר (עמוד 103)

פרק א ענף א'

מעלת אמירת הזהר והתקוניים אפלו בלי הבנה

פח לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאת הקדרה בהפצת הזהר בכל העולם פלו – על ידי מפעל הזהר העולמי!

אשר חלכם שיזיכתם לסייע למפעל קדוש ויקר המזרו ומרקם הנאה בהבטחת משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכוינו ינו עלינו אמן בזהר הקדוש פרשת נשא, "בhai חבירא דילך דאייה ספר הזהר יפקו בה מון גליתא ברחמי". שבזכות חבירה, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים ולא צער חבלי משיח!

ואר משימים בספריו לך במקרא בספר תוקני הזהר (תקון שתיתאה בסופו), שבעשה שאלייה הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמואן בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמר עמם סתרי תורה בענן תוקני נשות, יצאה בת קול ממשימים ואמרה להם "במה רב בחו וקדשו של רבי שמואן בר יוחאי בעולם", ואחר כך חוספה ואמרה נבואה בו הלשון, "וכמה בני נשא למתא יתרנסון מהאי חבורא דילך בד יתגלו למתא בדרא בתרא באסוף יומאי, ובגניה, וקראים דרור באז". ובלשון הקדרה: במה בני אדם למיטה יתרנסון מזה החבור שכך באשר יתגלה למיטה בהדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראים דרור באז" – המרמז על הנאה השלמה.

גדולי ישראל בכל הדורות חיו בגדר המעליה שבלמוד ספר הזהר, שumbed כל מיני פרעניות וניריות קשות ורעות ומוננא ותראבא וביה מעלמא. הם, שידיעו את עצם קרשטה אפלו באמירה בעלמא. מי לנו גודול בחרמה"ל זכוינו ינו עלינו אמן – רבי משה חיים ליצאטו זכר צדיק וקדוש לברכיה זכוינו ינו עלינו אמן, בעל ה"מלכת ישראל", אשר היה בקי עצום בכל מכמי התורה ולא מצא עצה לבטיל גורות עם ישראל אלא את העצה הו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדרה העלונה של ספר הזהר הקדוש לבטיל כל גורות ולקרב הנאה ברחמים.